

ikke kunde faae Lyst til at blande mig ind deri. Jeg maatte lade den Sag blive afgjort imellem de Herrer, idet jeg kun kunde skjænke den en saadan Interesse, som jeg er vis paa, at ogsaa de øvrige Medlemmer af Thinget have maatte skjænke disse Udtalelser, dog indseende og erkjendende, at de ikke stode i umiddelbar Forbindelse med selve Lovforslaget.

— Der faldt imidlertid blandt Andet en Udtalelse fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), som paa en Maade blev rettet mere directe til mig, og som jeg under andre Forudsætninger og ved andre Leiligheder, hvis saadanne maatte bydes mig, altid skal være villig til at imødekomme, idet jeg nemlig, saavidt det er muligt for mig, skal gjøre min Virksomhed gjældende i Retning af at mægle mellem de modstaaende Ansøkkere, og søge at faae et Resultat af de foreliggende Spørgsmaal, som nogenlunde kan tilfredsstille alle de forskjellige Parter; men i den nærværende Sag forekommer det mig rigtig nok ikke, at der kan være noget Spørgsmaal om en saadan mæglende Virksomhed eller Indflydelse, netop fordi denne Sag virkelig har gennemgaaet saa mange Mæglingsprocesser og modtaget saa forskellige Afslag og Påavirkinger, at den nu har naaet det Punkt, hvor en Afgjørelse maa finde Sted, og hvor der ganske sikkert ikke kan foreligge Andet end Valget mellem, hvad der nu er tilstede. Det ærede Medlem fremhævede vel Spørgsmaalet om, hvorvidt den endelige Afgjørelse skal finde Sted ved Finantsloven, som et Punkt, der skulde have en ganske særegen Betydning, og hvorved der muligviis kunde være Spørgsmaal om at komme ind paa en Mægling til en Overenskomst, men jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan indsee, at dette Punkt — hvad der iøvrigt foreligger i Lovforslaget, ligesom det ogsaa bestemt og klart er blevet fremhævet af det ærede Medlem for Nørresundby (Zahle) — i og for sig skulde være af nogen afgjørende Virkning. Det er dog sikkert, at man netop ved Lovforslaget, som det nu foreligger, skaffer sig en virkelig, ogsaa for Rigsdagens Bedkommende, langt større og mere garantende Indflydelse paa Afgjørelsen af den endelige Udførelse af Arbejdet, end man vil

kunne faae ved en blot Fremlæggelse af Spørgsmaalet under Finantsloven. Der er altsaa ganske sikkert ikke nogen Tvivl om, at Rigsdagen vil kunne komme til at faae baade directe og indirecte en saa stor Indflydelse herpaa, som den overhovedet kan ønske at have, og det kan ikke nægtes, at denne Sag, naar man seer hen til dens hele Væffaffenhed, netop er en saadan, hvorved Indflydelsen vanffelig kan udøves gjennem den blotte Forhandling over en Finantslov eller i et Finantsudvalg, hvor saa mange Ting i en kort Tid strømme ind paa eengang, medens her netop trænges til et længere, stadigt fortsat og gjennem bestemt, dertil udsæete Personer udført Tilsyn og Overveielse af det, der kommer frem. Det virkelige Spørgsmaal er dog utvivlsomt Spørgsmaalet om den Sinn, der skal anvendes til den endelige Afgjørelse af Byggespørgsmaalet, og naar man besinder sig staaende imellem flere Summer, kan man naturligviis altid tænke sig Muligheden af en Mægling, forsaavidt som der er en Uendelighed af Mellemstadiet, der kunne gennemløbes, naar man tager lidt fra og lægger lidt til, men efter Alt, hvad der er passeret, tror jeg nok, man kan være enig om, at det vilde være upassende at forsøge paa, ved at trække nogle Tusinder fra eller at lægge nogle Tusinder til, at komme til Noget, der skulde see ud som en Overenskomst. Spørgsmaalet er nu altsaa virkelig at vælge imellem een af de to Veie, og det Ænfte, jeg endnu med Hensyn dertil finder mig foranlediget til at udtale, er min virkelige Overraskelse over fra flere Eider at høre udtalt, at det, hvad enten man valgte den ene eller den anden af dem, ikke skulde kunne bevirke, at man nu kunde betragte denne Sag som færdig, hvorimod man, som det forekommer mig i lidt mysterieuse Udtryk, antydede, at man betragtede det som en værdig Opgave for sig og Folkethinget at forsøge paa, om man endnu engang kunde komme den Afgjørelse tillivs, som her vil finde Sted, ja, det forekom mig endog, at den ærede sidste Tale: antydede, at Folket skulde sættes i Bevægelse angaaende Sagen, for at see, om det ikke var muligt at faae den omgjort. Dette forekommer mig i høieste Grad paafaldende, og jeg seer ikke Noget, der skulde